

EVROPSKÁ KOMISE

(zdroj: <http://europa.eu>)

Komise je nezávislá na vnitrostátních vládách. Jejím úkolem je zastupovat a bránit zájmy EU jako celku. Sestavuje návrhy nových evropských právních předpisů, které předkládá Evropskému parlamentu a Radě.

Je také výkonnou složkou EU – tj. odpovídá za provádění rozhodnutí Parlamentu a Rady. To znamená řízení každodenních činností Evropské unie: provádění jejich politik, řízení jejich programů a vydávání jejich finančních prostředků.

Stejně jako Parlament a Rada byla Evropská komise založena v padesátých letech na základě zakládajících smluv EU.

Co znamená pojem Komise?

Pojem „Komise“ se používá ve dvou významech. Zaprvé označuje skupinu mužů a žen – po jednom z každé země EU – jmenovaných k tomu, aby tento orgán řídili a přijímali jeho rozhodnutí. Zadruhé se pojem „Komise“ vztahuje k samotnému orgánu a k jeho zaměstnancům.

Neformálně jsou členové Komise nazýváni „komisaři“. Všichni ve svých zemích zastávali politické funkce a mnozí z nich působili jako ministři, avšak jako členové Komise musejí jednat v zájmu Unie jako celku a nesmějí od vnitrostátních vlád přijímat žádné pokyny.

Nová Komise je jmenována každých pět let do šesti měsíců po volbách do Evropského parlamentu. Postup je následující:

- Vlády členských států se navzájem dohodnou, koho navrhnou jako nového předsedu Komise.
- Navrženého předsedu Komise následovně schválí Parlament.
- Navržený předseda Komise si po projednání s vládami členských států vybere ostatní členy Komise.
- Rada schválí seznam nominovaných členů kvalifikovanou většinou a předloží ho Evropskému parlamentu ke schválení.
- Parlament následně vede pohovor s každým nominovaným členem a hlasuje o svém stanovisku ohledně celé Komise.
- Poté, co Parlament na základě hlasování schválí stanovisko, Rada kvalifikovanou většinou oficiálně jmenuje novou Komisi.

Funkční období současné Komise skončí 31. října 2009. Jejím předsedou je José Manuel Barroso z Portugalska.

Komise je politicky odpovědná Evropskému parlamentu, který má právo podat návrh na vyslovení nedůvěry a Komisi odvolat. Jednotliví členové Komise musejí podat rezignaci, jsou-li k tomu předsedou vyzváni a pokud to ostatní komisaři schválí.

Komise se účastní všech zasedání Parlamentu, kde musí objasňovat a obhajovat svou politickou činnost. Pravidelně také odpovídá na písemné a ústní dotazy členů Parlamentu.

Každodenní práci Komise vykonávají administrativní úředníci, odborníci, překladatelé, tlumočníci a pracovníci sekretariátů. Jedná se přibližně o 23 000 evropských úředníků. Možná se to zdá hodně, ve skutečnosti je to však méně, než je počet pracovníků zaměstnaných městskou radou středně velkého města v Evropě.

Kde Komise sídlí?

„Sídlo“ Komise je v Bruselu (Belgie), kanceláře Komise se však nacházejí také v Lucembursku a *zastoupení a delegace* v mnoha hlavních městech všude po světě.

Jaké jsou úkoly Komise?

Evropská komise má čtyři hlavní úkoly:

1. Navrhování nových právních předpisů

Komise má „právo iniciativy“. To znamená, že je sama odpovědná za sestavování návrhů nových právních předpisů, které předkládá Parlamentu a Radě. Cílem těchto návrhů musí být obrana zájmů Evropské unie a jejích občanů, nikoli zájmů konkrétních zemí či průmyslových odvětví.

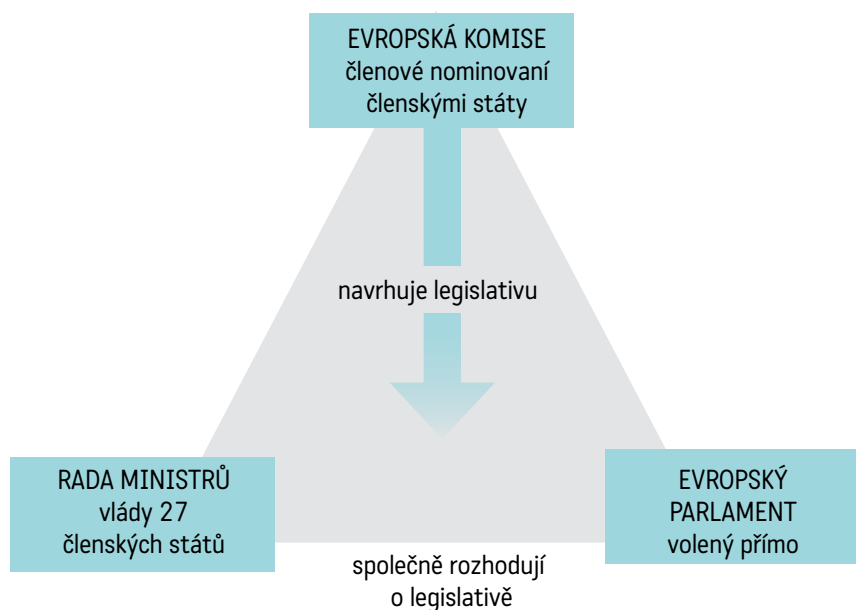

Před vytvářením jakýchkoli návrhů si musí být Komise vědoma nových situací a problémů, které se v Evropě vyskytnou, a musí zvážit, zda je legislativa EU tím nejlepším způsobem jejich řešení. Proto je Komise ve stálém styku s nejrůznějšími zájmovými skupinami a dvěma poradními orgány – Hospodářským a sociálním výborem a Výborem regionů. Rovněž se zajímá o stanoviska vnitrostátních parlamentů a vlád.

Komise navrhuje kroky na úrovni EU pouze tehdy, domnívá-li se, že problém nelze řešit efektivněji na vnitrostátní, regionální či místní úrovni. Tento princip řešení problémů na nejnižší možné úrovni se nazývá „princip subsidiarity“.

Pokud však Komise dojde k závěru, že je zapotřebí nové legislativy EU, sestaví návrh, který dle jejího názoru bude problém efektivně řešit a uspokojí co nejširší spektrum zájmů. Přitom konzultuje s odborníky z nejrůznějších výborů a pracovních skupin, aby technické zpracování bylo správné.

EVROPSKÝ INSTITUCIONÁLNÍ TROJÚHELNÍK

2. Provádění politik EU a rozpočet

Komise jako výkonný orgán Evropské unie odpovídá za správu a plnění rozpočtu EU. Většina skutečných výdajů je vykonávána vnitrostátními a místními orgány, úkolem Komise však je na ně dohlížet – za bedlivého dozoru Účetního dvora. Obě tyto instituce se snaží zajistit dobré finanční řízení. Evropský parlament udělí Komisi absolutorium pro plnění rozpočtu jenom tehdy, je-li spokojen s výroční zprávou Účetního dvora.

Komise musí řídit také politiky schválené Parlamentem a Radou, např. společnou zemědělskou politiku. Jiným příkladem je politika hospodářské soutěže, kdy má Komise právo povolit nebo zakázat fúze společností. Komise musí také dbát na to, aby země EU nepodporovaly svá průmyslová odvětví způsobem, který by narušoval hospodářskou soutěž.

Příklady programů EU řízených Komisí sahají od programů „Interreg“ či „Urban“ (které vytvářejí přeshraniční partnerství mezi regiony a pomáhají při obnově upadajících městských oblastí) až po program „Erasmus“ pro podporu celoevropské výměny studentů.

3. Vymáhání evropského práva

Komise působí jako „strážkyně smluv“. To znamená, že Komise společně se Soudním dvorem odpovídá za správné provádění práva EU ve všech členských státech.

Pokud zjistí, že některá země EU evropské právo nedodrжуje a neplní tak své právní závazky, podniká kroky k nápravě situace.

Nejprve zahajuje proces nazývaný „řízení o porušení Smlouvy“. Vládě dané země zašle oficiální dopis, kde vysvětluje, proč se Komise domnívá, že došlo k porušení práva EU, a stanoví lhůtu, dokdy jí má daná země zaslat podrobnou odpověď.

Pokud ani na základě tohoto řízení nedojde k nápravě, musí Komise záležitost postoupit Soudnímu dvoru, který má právo uvalit sankce. Rozsudky Soudního dvora jsou závazné jak pro členské státy, tak pro orgány EU.

4. Zastupování EU na mezinárodní scéně

Evropská komise je důležitou mluvčí Evropské unie na mezinárodní scéně. Umožňuje členským státům hovořit „jedním hlasem“ na mezinárodních fórech, jakým je třeba Světová obchodní organizace.

Komise rovněž odpovídá za vyjednávání mezinárodních dohod jménem EU. Příkladem je dohoda z Cotonou, která stanoví podmínky důležitého obchodního partnerství a pomoci mezi EU a rozvojovými zeměmi v Africe, Karibské oblasti a Tichomoří.

Jak je práce Komise organizována?

Předseda Komise rozhoduje o tom, který komisař bude odpovídat za kterou oblast politiky, a může (bude-li třeba) tyto sféry odpovědnosti během funkčního období Komise nově přerozdělit.

Komise se schází v Bruselu jednou týdně, obvykle ve středu. Každý bod programu jednání je předložen komisařem, který za danou oblast politiky odpovídá, a kolegium poté o věci společně rozhodne.

Zaměstnanci Komise pracují v sekcích známých jako „generální ředitelství“ a „služby“ (např. právní služba). Každé generální ředitelství odpovídá za určitou oblast politiky a je řízeno generálním ředitelem, který je odpovědný jednomu z komisařů. Celou koordinaci zajišťuje generální sekretariát, který také řídí týdenní zasedání Komise. Předsedá mu generální tajemník, který je přímo odpovědný předsedovi.

Legislativní návrhy Komise ve skutečnosti sestavují a připravují jednotlivá generální ředitelství, za oficiální jsou však tyto návrhy považovány teprve tehdy, když jsou „schváleny“ kolegiem v rámci jeho týdenního zasedání. Postup je přibližně následující.

Předpokládejme například, že Komise pokládá za nutné vypracovat právní předpisy EU, které by zabránily znečišťování evropských řek. Generální ředitelství pro životní prostředí sestaví návrh založený na rozsáhlých konzultacích se zástupci evropského průmyslu, zemědělci, ministry životního prostředí členských států a organizacemi pro ochranu životního prostředí. Návrh bude také projednán s dalšími odděleními Komise a zkontrolován právní službou a generálním sekretariátem.

Jakmile je návrh zcela hotov, bude zařazen na program příštího zasedání Komise. Bude-li návrh schválen nejméně 14 z 27 komisařů, Komise jej „přijme“ a návrh bude mít bezvýhradnou podporu celého kolegia. Poté bude dokument zaslán Radě a Evropskému parlamentu k posouzení.

Budoucí změny počtu komisařů?

„Podle Lisabonské smlouvy se měl počet komisařů snížit na dvě třetiny nynějšího počtu, ale mezi ústupky Irsku, které umožnily opakování referenda o Lisabonské smlouvě, patřila i dohoda, že nadále bude mít každá země svého komisaře.“ (zdroj: www.ihned.cz).

EVROPSKÝ PARLAMENT

(zdroje: podle <http://europa.eu> a <http://www.europarl.europa.eu>)

Evropský parlament je volen občany Evropské unie, aby zastupoval jejich zájmy. Jeho počátky sahají do padesátých let a do období vzniku zakládajících smluv a od roku 1979 jsou jeho členové voleni přímo občany, které zastupují.

Volby se konají každých pět let a právo volit a kandidovat má každý občan EU bez ohledu na to, v které části EU žije. Poslední volby se konaly v červnu 2009. Volit je oprávněn každý občan EU, který byl zapsán do seznamu voličů. Parlament tedy vyjadřuje demokratickou vůli občanů Unie (více než 490 milionů lidí) a zastupuje jejich zájmy při jednání s ostatními orgány EU. Současný parlament má 785 členů ze všech 27 členských zemí EU. Téměř třetinu z nich tvoří ženy. V zásadě by počet členů Evropského parlamentu neměl v příštím volebním období (tj. 2009–2014) překročit 736 křesel. Vzhledem k tomu, že Bulharsko a Rumunsko přistoupily k Unii během volebního období 2004–2009, byl současný maximální počet členů 732 dočasně zvýšen.

Členové Evropského parlamentu nezasedají v rámci národních bloků, nýbrž v rámci sedmi celoevropských politických frakcí. Dohromady zastupují všechny názory na evropskou integraci, od silně profederalistických až po otevřeně euroskeptické.

Prezidentem EP byl v roce 2009 zvolen Jerzy Buzek a tuto funkci bude vykonávat po dobu 2,5 roku.

Počet křesel podle politických frakcí k 1. září 2009:

Politická frakce	zkratka	počet křesel
1. Poslanecký klub Evropské lidové strany (Křesťanských demokratů)	EPP-ED	265
2. Skupina Progresivní aliance socialistů a demokratů v Evropském parlamentu	S&D (PES)	184
3. Skupina Aliance liberálů a demokratů pro Evropu	ALDE	84
4. Skupina Zelených/Evropské svobodné aliance	Greens/EFA	55
5. Skupina konfederace Evropské sjednocené levice a Severské zelené levice	EUL/NGL	35
6. Evropská konzervativní a reformní skupina	ECR	54
7. Evropa svobody a demokracie	EFD	32
8. Nezařazení poslanci	NI	27
CELKEM		736

Počet křesel podle zemí za volební období 2009–2014:

Belgie	22	Malta	5
Bulharsko	17	Německo	99
Česká republika	22	Nizozemsko	25
Dánsko	13	Polsko	50
Estonsko	6	Portugalsko	22
Finsko	13	Rakousko	17
Francie	72	Řecko	22
Irsko	12	Rumunsko	33
Itálie	72	Slovensko	13
Kypr	6	Slovinsko	7
Litva	12	Španělsko	50
Lotyšsko	8	Spojené království	72
Lucembursko	6	Švédsko	18
Maďarsko	22	Celkem	736

Kde má Parlament sídlo?

Evropský parlament má tři pracoviště: Brusel (Belgie), Lucemburk a Štrasburk (Francie).

V Lucemburku sídlí administrativní složky („generální sekretariát“). Zasedání všech členů Parlamentu, známá jako „plenární zasedání“, se konají ve Štrasburku a někdy v Bruselu. Schůze parlamentních výborů se konají také v Bruselu.

Jaké jsou úkoly Parlamentu?

Pracoviště Evropského parlamentu se nachází ve Francii, Belgii a Lucembursku.

Parlament má tři hlavní úlohy:

1. **Schvaluje evropské právní předpisy** – společně s Radou v mnohých politických oblastech. Skutečnost, že Evropský parlament je přímo volený občany, pomáhá garantovat demokratickou legitimitu evropského práva.
2. Parlament vykonává **demokratický dohled** nad ostatními orgány EU, zvláště pak nad Komisí. Disponuje pravomocí schválit nebo zamítnout jmenování komisařů a má také právo odvolat Komisi jako celek.
3. **Rozpočtová pravomoc**. Parlament sdílí s Radou pravomoc nad rozpočtem EU, může tedy ovlivňovat výdaje EU. V poslední fázi procedury přijímá nebo odmítá celkový rozpočet.

Tyto tři úlohy jsou zde vysvětleny podrobněji:

1. Schvalování evropských právních předpisů

Nejběžnější postup pro přijetí (tj. schválení) právních předpisů EU je „spolurozhodování“. Tento postup staví Evropský parlament a Radu do rovnocenné pozice a užívá se pro právní předpisy ze širokého spektra oborů.

V některých oblastech (např. zemědělství, hospodářská politika, víza a imigrační politika) má legislativní pravomoc jen Rada, musí však konzultovat s Parlamentem. Kromě toho se vyžaduje souhlas Parlamentu pro určitá důležitá rozhodnutí, např. umožnění vstupu nových zemí do EU.

Parlament rovněž podněcuje vytváření nové legislativy přezkoumáváním ročního pracovního programu Komise, zvažováním, jaké nové zákony by bylo vhodné přijmout, a požádáním Komise o předložení návrhů.

2. Demokratický dohled

Parlament vykonává demokratický dohled nad ostatními evropskými orgány. Činí tak několika způsoby.

Před jmenováním nové Komise jsou její členové nominováni vládami členských států EU, nemohou však být jmenováni bez souhlasu Parlamentu. Parlament vede rozhovory s každým z nich zvlášť, včetně potenciálního předsedy Komise, a potom hlasuje o tom, zda schválí Komisi jako celek.

V průběhu svého funkčního období je Komise politicky odpovědná Parlamentu, který může vznést „návrh na odvolání“ a vyzvat celou Komisi k rezignaci.

V obecnějším smyslu Parlament vykonává svou kontrolu pravidelným ověřováním zpráv, které mu Komise zasílá (souhrnná výroční zpráva, zprávy o plnění rozpočtu atd.). Kromě toho členové Evropského parlamentu pravidelně pokládají Komisi dotazy, na které jsou komisaři zákonně povinni odpovědět.

Parlament také sleduje práci Rady: členové Evropského parlamentu pravidelně Radě pokládají dotazy a předseda Rady navštěvuje plenární zasedání Evropského parlamentu a účastní se důležitých rozhovorů.

Parlament může svou demokratickou kontrolu vykonávat také prověřováním petic podaných ze strany občanů a sestavováním vyšetřovacích výborů.

Parlament se navíc formou příspěvků podílí na každém summitu EU (schůzky Evropské rady). Při zahájení každého summitu je předseda Parlamentu vyzván, aby vyjádřil názory a obavy Parlamentu týkající se aktuálních otázek a bodů programu jednání Evropské rady.

3. Rozpočtová pravomoc

Roční rozpočet EU schvaluje Parlament společně s Radou. Parlament jej projednává ve dvou po sobě následujících čteních, přičemž předpokladem jeho vstupu v platnost je podpis předsedy Parlamentu.

Parlamentní Výbor pro kontrolu rozpočtu (COCOBU) dohlíží na to, jak je rozpočet vynakládán, a Parlament každý rok rozhoduje o tom, zda schválí způsob, jakým Komise v předchozím finančním roce s rozpočtem nakládala. Tento schvalovací proces se odborně nazývá „udělení absolutoria“.

Jak je práce Parlamentu organizována?

Práce Parlamentu má dvě hlavní fáze:

- **Přípravu plenárních zasedání.** Vykonávají ji členové Evropského parlamentu z různých parlamentních výborů, které se specializují na konkrétní oblasti činnosti EU. Otázky, které jsou předmětem rozhovoru, jsou rovněž projednávány politickými frakcemi.
- **Vlastní plenární zasedání.** Plenární zasedání se pravidelně konají ve Štrasburku (jeden týden v měsíci) a někdy v Bruselu (jen dva dny). V rámci těchto zasedání Parlament projednává navrhované právní předpisy a hlasuje o změnách, než dospěje k rozhodnutí o textu jako celku.

Dalšími body programu jednání mohou být „sdělení“ Rady či Komise nebo otázky aktuálního dění v Evropské unii nebo jinde ve světě.

Přehled výborů Evropského parlamentu:

1. Zahraniční věci
2. Rozvoj
3. Mezinárodní obchod
4. Rozpočet
5. Rozpočtová kontrola
6. Hospodářství a měna
7. Zaměstnanost a sociální věci
8. Životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin
9. Průmysl, výzkum a energetika
10. Vnitřní trh a ochrana spotřebitelů
11. Doprava a cestovní ruch
12. Regionální rozvoj
13. Zemědělství a rozvoj venkova
14. Rybolov
15. Kultura a vzdělávání
16. Právní záležitosti
17. Občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci
18. Ústavní záležitosti
19. Práva žen a rovnost pohlaví
20. Petice
21. Lidská práva
22. Bezpečnost a obrana

„Podle Lisabonské smlouvy má Evropský parlament přímo volit předsedu Evropské komise.“ (zdroj: www.ihned.cz)

RADA EVROPSKÉ UNIE

(zdroj: <http://www.consilium.europa.eu>)

Rada je hlavní rozhodovací institucí Evropské Unie. Stejně jako Evropský parlament byla i Rada zřízena v padesátých letech zakládajícími smlouvami. Zastupuje členské státy a jejich schůzek se účastní jeden ministr z každé vnitrostátní vlády EU.

Kteří ministři se účastní jaké schůzky, to záleží na předmětu jednání. Pokud například Rada projednává otázky týkající se životního prostředí, pak se schůzky účastní ministři životního prostředí každého členského státu Evropské unie a schůzka se nazývá „Rada ministrů životního prostředí“.

Vztahy mezi EU a zbytkem světa se zabývá „Rada pro obecné záležitosti a vnější vztahy“. Rada v tomto složení však nese zodpovědnost i za další všeobecně politické otázky, každá vláda si tedy může vybrat, kterého ze svých ministrů či státních tajemníků na schůzku této Rady vyšle.

Celkem existuje devět rad různého složení:

- Obecné záležitosti a vnější vztahy
- Hospodářství a finance (ECOFIN)
- Spravedlnost a vnitřní věci
- Zaměstnanost, sociální politika, zdraví a ochrana spotřebitele
- Konkurenceschopnost
- Doprava, telekomunikace a energie
- Zemědělství a rybolov
- Životní prostředí
- Vzdělávání, mládež a kultura

Každý ministr v Radě je zplnomocněn k závaznému jednání jménem své vlády. Podpis ministra je tím pádem zároveň podpisem celé vlády. Každý ministr v Radě navíc nese zodpovědnost vůči svému vnitrostátnímu parlamentu a vůči občanům, které parlament zastupuje. Tímto je zajištěna demokratická legitimita rozhodnutí Rady.

Prezidenti a/nebo předsedové vlád členských států se setkávají s předsedou Evropské komise jako Evropská rada až čtyřikrát do roka. Tyto schůzky „na nejvyšší úrovni“ stanoví celkovou politiku EU a řeší otázky, které by na nižší úrovni nemohly být vyřešeny (tj. ministry na pravidelných zasedáních Rady). Vzhledem k důležitosti jednání Evropské rady trvají často dlouho do noci a upoutávají velkou pozornost sdělovacích prostředků.

Jaké jsou úkoly Rady?

Rada má šest hlavních povinností:

1. Schvaluje právní předpisy

Velkou část právních předpisů EU přijímá Rada společně s Parlamentem.

Rada zpravidla jedná pouze na základě návrhu Komise a Komise za normálních okolností odpovídá za to, že jsou právní předpisy EU po svém přijetí správně prováděny.

2. Koordinace politik členských států

Země EU se vyslovily pro všeobecnou hospodářskou politiku založenou na úzké koordinaci svých národních hospodářských politik. Tuto koordinaci vykonávají ministři hospodářství a financí, kteří společně tvoří Radu ve složení pro hospodářství a finance (ECOFIN).

Chtějí také vytvořit více pracovních příležitostí a zlepšit své systémy vzdělávání, zdravotnictví a sociální ochrany. I když každá země EU odpovídá za svou vlastní politiku v těchto oblastech, mohou se země dohodnout na společných cílech a zjistit ze zkušeností jiných to, co funguje nejlépe. Tento postup se nazývá „otevřený způsob koordinace“ a uskutečňuje se v Radě.

3. Uzavírání mezinárodních smluv

Každým rokem Rada „uzavírá“ (tj. oficiálně podepisuje) řadu smluv mezi Evropskou unií a zeměmi, které nejsou členy EU, či s mezinárodními organizacemi. Tyto smlouvy se mohou týkat obecných témat, jako je obchod či spolupráce a rozvoj, nebo specifických otázek, jako je textilní zboží, rybolov, věda a technologie, doprava atd.

Rada kromě toho může uzavírat úmluvy mezi členskými státy EU v oblastech, jakými jsou např. daně, právo obchodních společností nebo konzulární ochrana. Úmluvy se mohou týkat také spolupráce v otázkách svobody, bezpečnosti a spravedlnosti.

4. Schvalování rozpočtu EU

O každoročním rozpočtu EU rozhoduje Rada společně s Evropským parlamentem.

5. Společná zahraniční a bezpečnostní politika

Členské státy EU vytvářejí společnou zahraniční a bezpečnostní politiku. Zahraniční politika, bezpečnost a obrana jsou ale záležitosti, nad nimiž si jednotlivé vnitrostátní vlády uchovávají nezávislou kontrolu. V těchto oblastech nespojují svou národní suverenitu, Parlament a Evropská komise tu tedy mají spíše omezený vliv. Země EU však mohou mnoho získat tím, že budou v těchto otázkách spolupracovat, přičemž Rada je hlavním fórem, v jehož rámci se tato „mezivládní spolupráce“ uskutečňuje.

6. Svoboda, bezpečnost a spravedlnost

Občané EU mohou svobodně žít a pracovat v kterékoli zemi EU, měli by tedy mít rovný přístup k občanské spravedlnosti v celé Evropské unii. Vnitrostátní soudy proto musejí spolupracovat, aby například rozsudek soudu vynesený v jedné zemi EU ve věci rozvodu nebo svěřením dítěte do péče byl uznán ve všech ostatních zemích EU.

Svoboda pohybu v rámci EU je pro řádné občany velmi prospěšná, těžší z ní však také mezinárodní zločinci a teroristé. Řešení trestné činnosti překračující hranice vyžaduje přeshraniční spolupráci národních soudů, policejních složek, celních úředníků a imigračních úřadů všech zemí EU.

Jak je práce Rady organizována?

COREPER

V Bruselu má každý členský stát EU stálou skupinu delegátů („stálé zastoupení“), která ho zastupuje a brání jeho národní zájmy na úrovni EU. Vedoucí pracovník každého zastoupení je v podstatě velvyslancem své země v EU.

Tito velvyslanci (známí jako „stálí zástupci“) se každý týden scházejí v rámci Výboru stálých zástupců (dále jen „COREPER“). Úkolem tohoto výboru je připravovat práci Rady s výjimkou otázek zemědělství, o něž se stará Zvláštní výbor pro zemědělství. Výboru COREPER je v jeho činnosti nápomocna řada pracovních skupin, které tvoří úředníci vnitrostátních administrativ.

Předsednictví Rady

Předsednictví Rady se mění v šestiměsíčních intervalech. Každá země EU tedy střídavě po dobu šesti měsíců odpovídá za program jednání Rady a předsedá všem schůzkám, podporuje přijímání legislativních a politických rozhodnutí a zprostředkovává kompromisy mezi členskými státy.

Má-li tedy například dle časového harmonogramu v druhé polovině roku 2006 zasedat Rada ministrů životního prostředí, bude jí předsedat finský ministr životního prostředí, neboť Finsko bude v té době Radě předsedat.

Generální sekretariát

Předsednictví je nápomocen generální sekretariát, který připravuje a zajišťuje hladké fungování práce Rady na všech úrovních. V roce 2004 byl generálním tajemníkem Rady znovu jmenován pan Javier Solana. Ten je zároveň vysokým představitelem společné zahraniční a bezpečnostní politiky a v rámci této funkce pomáhá koordinovat činnost EU na světové scéně. Podle nové Lisabonské smlouvy o Ústavě by byl vysoký představitel nahrazen ministrem zahraničních věcí EU.

„Hlasování kvalifikovanou většinou“

V některých citlivých oblastech, jako je společná zahraniční a bezpečnostní politika, daně, azylová a imigrační politika, musejí být rozhodnutí Rady jednomyslná. Každý členský stát má tedy v těchto oblastech právo veta.

U většiny otázek však Rada přijímá rozhodnutí „hlasováním kvalifikovanou většinou“ (tzv. princip trojí většiny)

Kvalifikované většiny se dosáhne,

- pokud souhlasí většina členských států (v některých případech dvoutřetinová většina) a
- pokud je minimálně 255 hlasů – což je 73,9 % z celkového počtu a
- hlasy vyslovené „pro“ představují alespoň 62 % celkového počtu obyvatel Unie. Bude-li zjištěno, že tomu tak není, rozhodnutí nebude přijato.

Kolik hlasů má každá země?

Rozhodnutí Rady jsou přijímána na základě hlasování. Čím vyšší je počet obyvatel státu, tím více hlasů mu připadá, avšak tento počet hlasů je upraven ve prospěch zemí s menším počtem obyvatel.

Francie, Itálie, Německo a Spojené království	29
Polsko a Španělsko	27
Rumunsko	14
Nizozemsko	13
Belgie, Česká republika, Maďarsko, Portugalsko a Řecko	12
Rakousko, Bulharsko a Švédsko	10
Dánsko, Finsko, Irsko, Litva a Slovensko	7
Estonsko, Kypr, Lotyšsko, Lucembursko a Slovinsko	4
Malta	3
CELKEM	345

Zavedením Lisabonské smlouvy se změní hlasování v Radě - namísto jednomyslného hlasování bude od roku 2014 zavedeno hlasování tzv. dvojí většinou, a to ve všech oblastech rozhodování automaticky kromě iniciativ týkajících se zahraniční a bezpečnostní politiky, kde o možnosti hlasování dvojí většinou je třeba nejprve jednomyslně rozhodnout. Dvojí většina znamená, že aby byla legislativa přijata, musí být pro 55 % členů Rady v případě, že ji začala sama Rada, a to zároveň za podmínky, že ti, kdo byli pro, zastupují 65 % populace. (zdroj: <http://neviditelnypes.lidovky.cz>)